

ŠKRATA

Zabavno-zbadljiv in šaljiv list.

Št. 21.

V Ljubljani, 10. novembra 1884.

Tečaj II.

Slovó.

V okó mi solzíca sili,
Rosí mi lice rosnó,
Ker ljubíci zorno-mili
Žalóбно dajem slovó.

Ti solnce si móje, déva!
Ljubó me gréje tvoj žar,
Vesélje prijazno vséva
V srcé mi bujni tvoj čar.

Oj, a na tujem brez tēbe
Okróži mrzel me mraz,
Temína me zlá zagrēbe:
Ugasne tvój mi obraz.

V okó mi solzíca sili,
Rosí mi lice rosnó,
Ker ljubíci zornomili
Žalóбно dajem slovó.

Čivkoslav Lažán.

Lex Šuklje,

ki bode Ljubljančanom še veliko preglavice delala, je v jednom oziru neizmerno velikodušen zakon, ker je mestu Ljubljani celo dovoljeno šolnino znižati ali popolnem odpraviti!!!!!!

Oj blaga duša!

Z ozirom na ta plemeniti čin, usojam se predlagati, da se k §. 1., ki slove:

Mestni občini ljubljanski se daje pravica, pobirati v sedanji meri šolnino na javnih mestnih ljudskih in meščanskih šolah, in sicer v ta namen, da se bodo z njo pokrivala stvarne šolske potrebščine.

Občinskemu odboru glavnega mesta ljubljanskega pristoji šolnino na omenjenih šolah znižati ali popolnoma odpraviti, še dostavi:

„Mestni občini Ljubljanski se daje pravica, gospoda Šukljeja še voliti v mestni zbor, ali pa ne.“

Na mléko.

II*)

Da rés bi pozdravil devíci,
Katéri sem ón dan epél,
Pit mléka sem šel vé resnici —
Postrežbo sem slabo pripél:

Z Buráčem ne, da bi se šalil
(Na „Škrata“ je mož naročén):
Zlo s pésnijo sem ga razžalil,
Brez mére je bil razježén.

„Podájte mi mléka pol litra!“
Nasméhšej se dévi velim.
Devíca pobrza ponj hitra,
A predno povrne se z njim:

Ves jezen Buráč prilomasti:
„Kaj hódíš k nam, avšá vseh avš!
Kaj mójcem si škodil na časti!
Pobéri se, grda grdávš!“

Skvoz vrata nemflo je drégnol
Na ulico me brez pomud.
Domóv sem potrt se potégnol,
Za mánoj smejal se je ljud.

Čivkoslav Lažán.

*) Na mleko. I. glej v „Škrati“ 25. junija.

P.

V nekej družbi govorilo se je o nekem gospodu in reklo se je, da je jako učena glava, pravi modrijan.

„To je lahko, meni nekdo, saj noč in dan v knjigah tiči. Iz knjig si pa lahko nabere, kar hoče in še ne zna.“

Na trgu „Za Vodo“ je mnogo kostanja na prodaj, samo tistega ne, ki naši poslanci v ogenj ponj hodijo.

Pogovor

soseda Brezovičarja in Bizovičarja.

Brezovičar: Sosed, kaj meniš, zakaj je Šuklje tako navdušeno zagovarjal povišanje šolske priklade v Ljubljani?
Bizovičar: Zato, ker njemu kot uradniku nobene take priklade plačevati ni treba.

Dopis.

Evo Ti, dragi „Škrat“ vesten prevod tivolijanskih Tvojih verzov v zadnjem listu:

„Če tudi teče ajzeljpon
Hitrejše kakor vsaki konj,
Hitrejše kot oba pa teče
Tašče šoba, če — klepeče.“

Prav mikavna, da bi uložil prošnjo za nagrado pri delnem zboru; toda ker je sedaj elastika na dnevnem redu in mi žalibog ravno te manjka, se bojim, da ne propadem — blamaže je že tako dovolj. Pa drugikrat, ko bodo boljša vremena Kranjcem zasijala! Ves Tvoj

Komar.

Popravek „non plus ultra“.

Neki časnikar pisal je v svojem listu o gospodu N., da se je slabo obnašal, da je pravi — lopov. Gospod N. zahteva na podlagi § 19 tiskovnega zakona popravek. Časnikar je takoj pripravljen, da tiska popravek, katerega je pa on sam sestavil tako: V številki * * * sem pisal, da je gospod N. lopov. To je res. Danes pa pravim, da gospod N. ni lopov. To sem lagal.

Mej dvema nemškutarjema.

A. Dobro jutro! Živio narod!
B. Ka-a-a-a-j? Kaj ti v glavo pade? Ali si se tudi že mej Slovence upisal?

A. Ne, tega še ne, a to so prvi nasledki neobligatnega poučevanja nemščine v slovenskih ljudskih šolah.

A. Kaj praviš, zakaj je Dežman obsedel, ko so njegovi tovariši napravili znani „exodus“?
B. Zato, ker je dobro vedel, da bodo kmalu zopet nazaj prišli, če ne po družega vsaj po dijete.
A. Torej je vse bila le komedija?
B. Seveda, pa še slaba, kajti *slabi igralci, slaba igra!*

Sila kola lomi.

V mestu B. na Štajerskem je živel svoje dni uradnik, ki se je poleg drugih neugodnih lastnostij odlikoval tudi v tem, da je slovenščino grozovito lomil, kar je dajalo povod mnogoterim dovtipom in anekdotam.

Omenjeni uradnik imel je razen dnevnega zapisnika izdelovati tudi knjižice za posle, kar mu je delalo veliko preglavice zaradi raznih izrazov. Ko nekega dne pride neka dekla po „bukvice“, začne uradnik res pisati in še precej srečno je šlo nekaj časa. Kar pride na vrsto popis osebe, na konci tega popisa pa: „besondere Kennzeichen.“ Tu mu je zastalo pero in vroče mu je jelo prihajati, ker je bilo slučajno več uradnikov v sobi. Vpraša dekle, ima li kak „kennzeichen“, „muttermal“, a vsega tega dekla ni razumela.

Naposled se ohrabri, zbere vse svoje jezikovno znanje in vpraša dekle:

„Imaš kako posebno piko?“

Namestu deklice odgovoril mu je glasni krobot vseh v sobi navzočnih, da je ves jezen klobuk vzel in „verfluchte bindiše sprache“ mrmrajoč odšel.

Ko bi —

Ko vse psovanje bi iz Lista vùn potegnil
Ter žreti dal je psu, bi revež koj se stegnil.

Ko vsak bi bil, ki zna francozko, zgodovinar,
Kupilo bi se jih kar tisoč za en vinar.

Ko 600 vsakemu bi kranjska zemlja dala,
Na bobnu bila bi že stokrat se prodala.

Ko Nemcem hotel kdaj spravljevost vbiti kdó
Bi v bučo, moral bi Štampihar biti to.

Ko hotel bi mordà jednakopravnosti,
Med Culu-Kafre se podati moral bi.

Ko v naših bila bi hranilnica pestéh,
Že groša vsacega bi dati bilo greh.

Ko bi na Notranjskem zavednosti iskal,
Bi, predno staknem jo, Metuzalem postal.

Ko v „resnem listu“ bi resnobe kdo iskál,
Bi pač po smrti še gotovo se hahljál.

Ko „konjska glava“ bi kdaj se krstíti dala,
Le vedno kakor prej, mršina bi ostala.

Ko bi sedaj avgust in ne november bil,
Na Bledu bi vesel se marsikdo hladil.

Ko bilo bi takó, kakó si vsak želi
Gotovo z davna svet na glavi že stoji.

Koštrun.

Kako se je moj strijc nemški učil.

Moj strijc Martin Mesosnel bil je razmerno prav srečen mož. Imel je nezadolženo posestvo, klet polno vina, hleve polne lepe živine, bil je še čvrst, zdrav, užival je splošno spoštovanje, a nekaj mu je grenilo življenje: peklo ga je, da ne zna nemški.

„Kako vse drugače bilo, da znam nemški,“ dejal je večkrat, „najlepšega konja bi dal za to!“

Ko je nekdanj prijatelj Muhovec prišel k meni na počitnice in čul to željo mojega strijca, nasmehnil se je nekako poredno, potem pa strijcu dejal:

„Če nič drugega, to je najložja stvar. Ako res tako srčno želite priučiti se nemščini, naučim vas za par bokalov vina v par urah.“

„Deset bokalov takoj plačam,“ odreže se strijc, „no in skrbel bom tudi, da bo kaj za prigrizniti.“

„Môž beseda!“ pravi na to Muhovec in seže strijcu v roko. „Tedad pa takoj začniva! Govoriti vam je natanjko za menoj, kakor bom jaz govoril. Torej pozor! Takoj pričnem. Govorite za menoj.“

Muhovec: Nemški.

Strijc: Nemški.

Muhovec: Znam.

Strijc: Znam.

Muhovec: No če znate, pa govorite!

Glasni smeh vseh prisotnih razodel je hipoma mojemu strijcu, da ga je šegavi Muhovec „imel za Pepeta“. A kaj je hotel? Zastavljeno besedo moral je rešiti. 10 bokalov vina prišlo je na mizo, tudi mej zobe smo kaj dobili, a ko smo se s počitnic vračali v mesto, dobil sem od strijca jeden tolar manj, nego druga leta.

To je bilo maščevanje za nemški pouk!

Ravnján.

- A. Ti v kateri dan je bil pred šestimi leti Božič? Ali ni bil v petek?
- B. Čakaj malo, koj pogledam v staro pratiko.
- A. Beži, beži, saj nemaš stare pratike.
- B. Nenam? Ali se ti meša? Najmanj deset jih imam, vse lepo vkupe sešite!
- A. Jaz pa stavim, da nemaš niti jedne stare pratike.
- B. Niti jedne? In ti staviš? No, koliko bokalov te pa srbi?
- A. No, ne srbi me prav nič. Jaz le stavim pet bokalov, da nemaš niti jedne stare pratike.
- B. Velja?
- A. Velja! (Si sežeta v roke. B. hiti v stanišče in prinese cel šop starih pratik ter je ludomušno pomoli sosedu A. pod nos — in dvogovor se nadaljuje.)
- B. Vidiš tukaj najstarijih pratik!
- A. (vzame pratike v roko in je pregleduje, potem pa pravi:) Prav žal mi je sosed, a ti se zelo varaš. Le poglej: „Tukaj stoji zapisano „Velika pratika“, „Mala pratika“, nikjer pa ne „Stara pratika“. Torej si stavo zgubil. Zdaj pa plačaj!“

Nova imenitnost mesta Ljubljanskega,

ki ni niti v Bädckerji, niti v Kostovih „Reiseerinnerungen aus Krain“:

V Slonovih ulicah biva mojster Škrjanec, ki je ob jednem trgovinske zbornice svetnik, mestni odbornik itd., itd., itd., pa vendar ne zna niti do šestnajst šteti. Redkost!!!

- A. No sosed, ali si zadnjič bral našega Benjamina, ko se je bil po svojej navadi zopet oblastno razkoračil?
- B. Seveda bral sem ga bral.

- A. No, kaj pa misliš, ali bode res tako dolgo živel, kakor prorokuje.
- B. Prav malo verjetno, možno bi pa bilo. kajti „krokarji“ navadno jako dolgo žive.

Podoba otroka, ki se bolj redi nego je njegovim rediteljem ljubo.

Šukljejevemu kimovcu.

Le kimaj, le kimaj, Oj ljubček ti moj! Se s kimanjem nikdar Nikogar ne boj!	Zakaj da tvoj plašč ni Ne dva dni jednak: „Zató, ker to hoče Naš listov očák.“
Prikimaj le vedno, Če djal bo kaj kdo: „Profesor moj mojster Je rekel takó.“	Zakaj mesto česnja Čebuljo le ješ? „Moj mojster to hoče, Kaj tega ne veš?“
Če bode pokaral Kdo tvoje reči, Pokimaj takisto: „To mojster želi.“	Zakaj si Slovenec? Kak dolgo še boš? „Dokleri bo hotel Najslavnejši mož.“ —

Le kimaj, le kimaj
Do konca takó!
Ko skimal se boš, te
Vsaj škoda ne bo.

Koštran.

Kdo uradnikov na Kranjskem ima največ časa.

Odgovor je lehak. To je gosp. Waarečka v Črnomlji, kajti, dasiravno še ni davkarski nadzornik ampak samo substitut, ima vendar dovolj prostega časa, da se udeležuje pri otvorenji ljudskih šol nemškega Šulferajna, da pazi, so si li Kočevci skočili v lase, so li pri tej priliki imeli revolverje, da akoravno ne pooblaščen v imenu Kočevcev govori in jih tako zastopa, da vrhu vsega tega ide na dopust v Ljubljano, iz Ljubljane v Trst i. t. d.

Substitut davkarskega nadzornika v Črnomlji vendar po tem takem ne more biti posebno težavno in utrudljivo delo.

Štedilna komisija, kje si?

- A. Kaj praviš, zakaj ima šolski nadzornik, kakeršen je bil pokojni Pirker, 4200 gold. na leto?
- B. Dovoli, da ti na to vprašanje odgovorjam z novim vprašanjem. Ali veš, zakaj ima dimnikar irhaste hlače?
- A. Ta je stara. Zato, da jih obleče.
- B. No, vidiš, in nadzornik ima 4200 gld. na leto zato, da jih zaužije.

Govor

gespoda Škeljéta svojim vernim.

(Škratografično poročilo iz nekega kluba.)

„Pa saj če nesem prepozen? Ali ste me morda že čakali? Pa (pogleda na uro) saj tudi še ni 8. ura!“ Pardon, skoro bi se bil zmotil. Mislil sem, da sem pri mestni delegirani sodniji, kjer imam v zadnji čas čestokrat opravke in začel sem, kakor sem zadnjič tamkaj začel. A sedaj ad rem. Gospoda moja! Preb dvema letoma sem vam že pravil, da more le zgodovinar biti politik. To so bila moja „ipsissima verba“. Moji nasprotniki in teh ni malo, utegnili bi biti toli predrzni in ugovarjati, da Bismarck, Gorčakov in drugi taki ljudje plitve pameti in duševne omejenosti, neso bili taki zgodovinarji, kakor sem jaz, a kaj to dokaže?

Prav nič, gospoda moja. Vi neste ugovarjali in prišli ste danes zopet poslušat modrost mojih ust, kakor ribe sv. Antona Padovanskega, in to je dobro. Preverjen sem sicer, da je marsikdo izmed vas došel v svetem strahu, da bi se meni ne zameril, preverjen sem pa tudi, da sem izvrsten zgodovinar torej tudi politik non plus ultra.

Francosko revolucijo poznam — ne rečem preveč — *gotovo najboljše mej vsemi zgodovinarji v Avstriji*. Sicer ima vsak zgodovinar ljubeznivo lastnost, da isto trdi, in gotovo ste kaj jednacega že čuli iz ust profesorjev gimnazije Ljubljanske, počeni z Melcerjem, pa do Šukljeja — a nobeden nema k temu toliko pravice, kakor ravno jaz, kajti znano vam mora biti, da sem jaz spisal epohalni članek: „Pravi uzroki francoske revolucije“. Že v naslovu je vse povedano. Kajti, ko pišem „pravi uzroki“, sem s tem uzroke že razdelil v prave in nepravne, ob enem pa povedal prave uzroke, dočim so vsi zgodovino-pisci pred menoj pečali se z nepravimi.

Vprašali boste, od kod sem vse to dobil? No od kod? vse sem sam izumil, nekaj po Buckle-ji, nekaj po drugih, kakor je to pri nas navada in za kar imamo poseben izraz, rekše: „geschichtliche Forschung“. A tudi v omenjenem članku še nesem povedal pravega uzroka temu silnemu preobratu. Glavni uzrok bil je namreč ta, da je bilo dovolj tacihi ljudij, ki so imeli voljo puntati se. Mislite si nekoliko tacihi ljudij, kakeršen sem bil jaz pred nekoliko leti, potem imate takoj pojem in pravi uzrok prekuciji. Brez ljudi pa je vsaka revolucija nemogoča, ne izimši niti francoske, to je tako gotovo, kakor gotovo bi ne bilo današnjega kluba, da neste vsi semkaj prišli.

A ne samo v francoskeji revoluciji tudi drugod sem dobro podkovan. Če treba razprave o kralji Otokarji, vzamem v roke pesenski letopis in „Reimchronik“ šopiri se oblastno pod črto in nad črto, da delo kar samo raste od pole do pole, z delom pa slava in nagrada.

In s temi besedami označil sem vam diplomatično oni prelaz, do katerega sega zgodovina in kjer pričinja politika. V politiki obračam plaše po vetru, dobro vedoč, da se veter neče po plašči ravnati. Prožen sem, ker sem preverjen, da takozvani radikalizem ne donaša koristij. Kdo bi se tudi trdovratno pulil za načela? Ko bi jedno in isto načelo moralo vedno biti veljavno, potem bi logično morali zaključevati, da nam je nositi vedno isto sukujo, isti klobuk itd. Vse se preminja na svetu, torej tudi mi, z nami pa naša načela. Znano vam je, da se že v Shakespeare-u stavi vprašanje: se li mora čast jesti? ravno tako vprašam jaz: Ali se mari more ob samih načelih živeti? Ne, tisočkrat ne! Zatorej vam priporočam, da mene posnemate. Proč s starimi načeli, mej staro šaro z njimi, saj se brez njih ugodneje živi, kakor vidite na meni samem.

Pa še jedno. Ako mene posnemate, uporabljati morate tudi moja sredstva, moj način. Če imate sami „bana v zična“ načela, nikarte tega priznavati, marveč pitajte s tem izrazom nasprotnike, obirajte in skubite je kar se dá. Gledé izrazov vam ne treba biti kočljivim, porabite vse, kar vam pride v roko in nikar se ne strašite, če se vam tudi dokaže laž in obrekovanje. Dober politik mora vse to tiho v torbo vtakniti, imeti mora raztezno vest, za jedno laž več ali manj ne sme nikdar biti v zadregi. Če se boste ravnali po mojih besedah, utegne se vam kdaj dobro goditi na zemlji. Da to vsaj nekateri mej vami trdno upajo, to priča mi vaša prisotnost, današnji večer.

Še nekaj. Ako pogledate okolu sebe, jih mnogo vidite, katerih tukaj ni. In to je dobro. Itak že prostora primankuje, kakor da smo v znaneji zatuhlej sobi na Kongresnem trgu ali pa tamkaj gori v Kolodvorskih ulicah, v temnej izbici v kateri se kuje osoda sveta, — vrhu tega se pa tudi ni bati, da bi vas kdo ne zapeljal, da bi ne postali „recidivni“. Vidite, kako dobro je skrbljeno za vas. Torej vzstrajajte in moja milost vam je zagotovljena.

Konečno vam še jedenkrat izražam svojo zadovoljstvo, da ste vsi lepo pridno zapisali „da“ ter vam naznanjam, da je za kadilnico tudi že skrbljeno da jo more vsakdo dobiti v roke in opraviti svojo „andoht“. A ker je danes prvi večer, pridržali smo si kadilnico mi, *ki emo mi*. Kako znamo kaditi, videli in čuli boste takoj. Prihodnjič pa pridete drugi na vrsto. Živela kadilnica! (Živela! živela!)

„Ljubljanski butelj“,

priobčil je dolg članek, v katerem bi nekdo, menimo da dr. pl. Schrey — kajti on ima sedaj veliko časa, ker nema nobene častne službe — slovenske časnikarje rad dostojnosti učil. A revež kaže, da je sam še jako zarobljenega duha, kajti izrazi „lummelhaft, pöbelhaft“ i. t. d. se mu kar sipljejo iz ust, dokaz, da ima take izraze, kakor bi rekel „im griff“. Taka gospoda s tacimi izrazi pa v naših očeh še nikakor ni omikana, še manj pa opravičena, druge poučevati. Torej dobite si sami poprej „einen Anstandslehrer“, in kadar se boste pri njem kaj naučili, kar pa menda ne bo tako hitro, potem še le idite druge učiti!

Vsak po svoje.

V Ljubljani v nekeji hiši stanuje v prvem nadstropji gospa, ki ne zna slovenski, ali pa vsaj neče govoriti. V pritličji pa ima hlapca Tomaža, ki zna samo slovenski, nemški pa le z veliko silo tolče, a vender pri vsakeji priliki hoče razkazovati svoje nemško znanje.

Bilo je preteklo poletje koncem avgusta v noči od sobote na nedeljo, ko se je zjutraj rano začelo streljanje v bližnji okolici Ljubljanski. Vsa prestrašena skoči gospa po konci, odpre okno na dvorišče, pokliče Tomaža in ga vpraša v Ljubljanskem jargonu:

„Thomas, bos thun's denn heut so schiessen?“

Tomaž pa se odreže prav moški: „Muss schussens heut. Heut strukeln in Šiška. Heigele Komarius is“

Pozor! Pozor!

S 1. dnem decembra prično se zopet porotne obravnave. Kakor čujemo bode g. Zhuber pl. Okrog sedaj zadnjokrat funkcioniral, ker gre potem v pokoj in dobi svoj „blauen bogen“.

Kdor je prijatelj „klasičnej“ slovenščini alias najdovršenej kranjski šprahi, kdor hoče nabrati nekoliko besed za svoj kranjski slovar in veliko neprostopoljnih dovtipov, naj te lepe prilike ne zamudi. Pozneje bilo bi prepozno, kajti pozneje Zhubra ne bo več „v gavt dobiti, zakaj ga bodo v penzijo ferzicali“,

Ko vedel on bi to!

Pod lipo tam na klópicí
Pod lipo prestaró
Sediti mladi deklíci;
Kar ena dé takó:

Da tukaj me sedíve zdaj,
Ko vedel on bi to,
Prišel gotovo bi v ta kraj,
Da vidi te samó.

„Da njemu smejeve se mé,
Ker zmir norí takó!
Da pamet ga ne sreča že!
Ko vedel on bi to!“

Kako za njega ti goriš
Ljubeča ga srčno
In upe sladke mu gojiš!
Ko vedel on bi to!

„Kakó mi je neznano pust,
Da več takó nídó!
Kakó da je neslaníh ust!
Ko vedel on bi to!“

Da imaš družega že ti,
Ki ljubiš ga srčno;
Da zanj le srce ti gori,
Ko vedel on bi to!

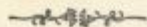
„Da le, ker prija mi, pustim
Čestiti se samó!
Da kmalo proč ga zapodim,
Ko vedel on bi to!“ —

On pa na tihem prikrevljál
Je bil tja za drevó —
Tri metre dolg je nos postál,
Ker vse je vedel to.

Koštrun.

Mož, na katerem „ni niti jednega dobrega lasu“.

- A. Kaj meniš, kdo ima večji želodec, Šuklje ali pa Dežman?
- B. To je prav lahko, Šuklje.
- A. Šuklje, pa zakaj?
- B. Dežman ima poslanca Svetca v želodci, Šuklje pa vso „Narodno tiskarno“.

Resna premišljevanja penzioniranega filozofa Izidora Muzloviča.

Slovenec mora se priznati, da so vsaj v jednej stroki izredno bogati, in to je v polemiki. Ravs in kavs v vseh kotih, prepiri, napadi, celo obravnave pred sodišči vrsté se tako kalejdoskopično, kakor bi še nihče ne bi bil zatrobil pomirljive besede „spravljivost“ mej svet, katera bi morala liki olje uglatiti javnega mnenja razburkane valove.

Dozdeva se mi, kakor bi bilo vse naperjeno na to, zapeljati naše politične gare zopet v stari kolovoz, ki ima prostora i za peto kolo. Komu bi pripadala uloga petega kolesa, sme se pač misliti, nikakor pa ne izreči. Saj je pa tudi previdno, da vsak tak politični „baccilus“ ne sme mej svet, sicer bi navstala politična kolera, katere bi ne ozdravil niti oni slavni vladni svetnik, ki je trdil, da je najboljše sredstvo pred kolero: da se ne pije „sifonov“.

Jaz, kot stari kav in penzioniran filozof, kateremu ne treba več čakati na svoj „blauen Bogen“, in se mi ni bati nove šolske priklade z vsemi njenimi blagri in neugodnimi posledicami, bi si z visokim dovoljenjem usojal celo trditi, da bi kolera — katere nas sicer Bog varuj! — marsikaj predrugačila, ker smo itak drug drugemu na potu.

Neprestano jadikujemo, da smo mali narod, mnogokrat se pa pripeti, da nas je veliko preveč, da ima stara prislovica prav, ki trdi: „Ko bi ljudje ne mrlí in bi konj ne drlí, bi davno že ves svet podrlí!“

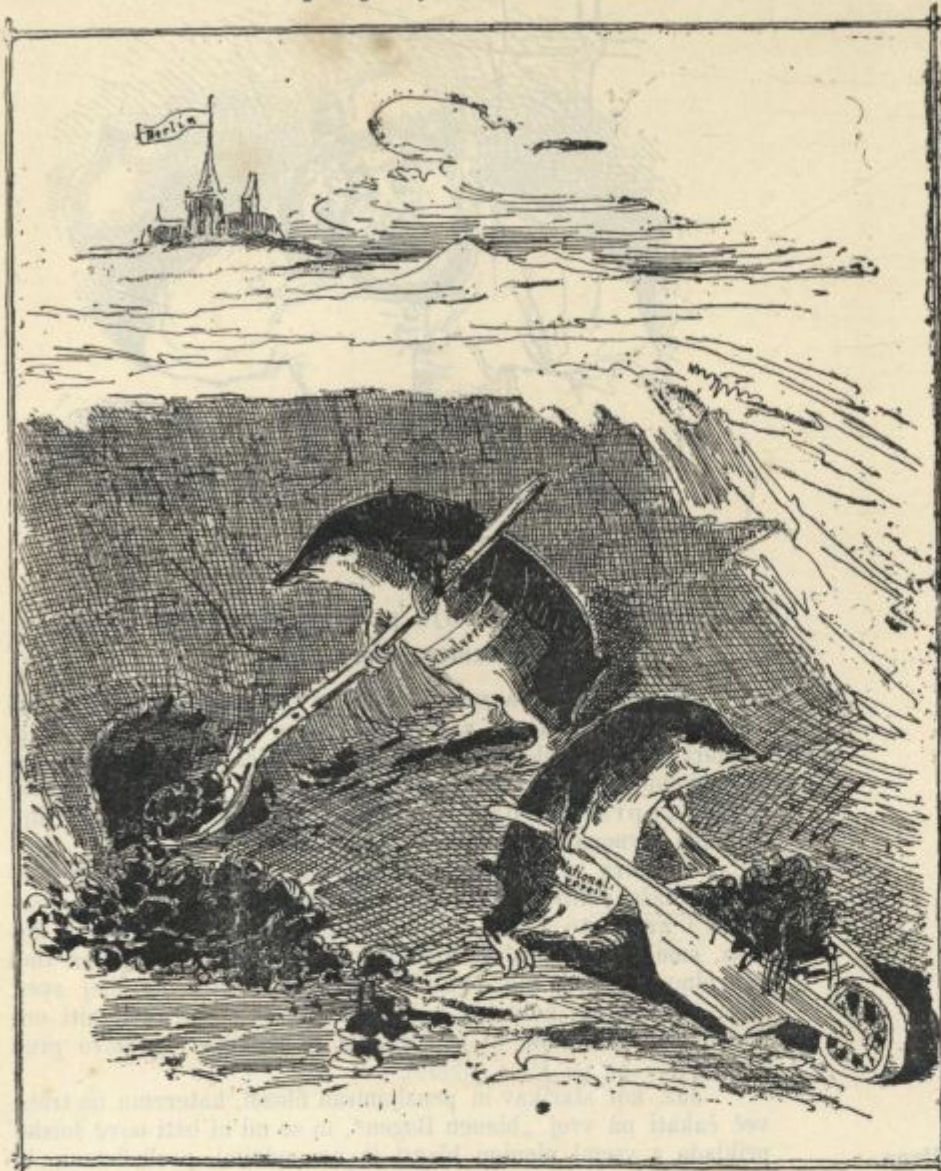
Da nas je manj, bi ne trebalo toliko šol, da ni toliko šol, bilo bi tudi manj učiteljev, ne trebalo bi toliko novcev za njihove plače, torej bi ne bilo treba naložiti Ljubljani nove šolske priklade, „lex Šuklje“ bi bila „od muh“ in njenemu duševnemu očetu bi niti ne bilo mogoče o njej „ustno poročati“, kakor slóve stereotipni izraz v najnovejšem dnevniku.

Tako pa, ker nas je preveč in ker drug družega že pod rebra drega, ker je že toliko časnikov, kolikor pekovskih košev pred rotovžem, je ravs in kavs na dnevnem redu in brez polemike ni ga dneva, ni ga božjega miru. In še celo taki se vsajajo, katere so pri kradnji „in flagranti“ zasačili, ki se ravnajo po prislovcí, da „v sili še hudič muhe jé“, potem pa, ko dobé po predolgih prstih srditi brenčé po kavarnah in tolčéjo ob mizo.

Ne vemo kaj se čudíte, da je Ambrožič zapisnik neke seje **falzifikoval**, saj je bil pri nas v šoli! Sicer je pa že prej samega sebe ponaredil iz Ambrožiča v „Armbrustschütz“.

Celjski nemškutarji.

Najdaljši predor na svetu.

Škratogrami.

Carigrad: Ko je sultan dobil vest o kranjskega deželnega zbora sklepah, in ko so se mu razložile vse tajnosti in koristi zakona, imenovanega „Lex Šuklje“, brzojavil je v Ljubljano uredniku Šukljeju, rekoč: „So einen könnt ich brauchen. Kruzitürken!“

Budimpešta: Minister Tisza je zaukazal, da se postavi vsa policija pod policijsko nadzorstvo. Terem tete!

Zagreb: V zboru ostala sta samo še Mirko Hrvat in Miškatovič. Slovesno izjavita, da zastopata vso Hrvatsko. Z navdušenjem se vsprejme sklep, da ona dva dobita dijete vseh izključenih in prostovoljno odšlih poslancev.

Ptuj. Gospod Premerstein pristopil je „Slovenskemu pevkemu društvu“ z letnim doneskom 100 gld. Sedaj bi še rad postal član „Sokola Ljubljanskega“. Občna senzacija.

London: Protestujemo, da bi bil Shakespeare v svojem „Caliban-u“ mislil na hrvatskega bana.

Brunšviško vprašanje

pravijo ljudje, da je jako zamotano. To pa ni res. Kajti ako vojvoda Cumberland ne bode zmagal, bode pa Bismarck. Tertium non datur!

(Zblaznel) je večeraj znani Jurij Podvrbosmuk. Revež si je utepel v glavo neumno misel, da je mestna hranilnica Ljubljanska že dovoljena. Odpeljali so ga v blaznico.

Dober svet.

Ljubljana je mesto, ki nema skoro nobenega javnega spomenika. Sedaj bila bi prilika odpraviti ta nedostatek.

Zatorej nasvetujem, da se ob občinskih stroških postavi spominek:

1. Podjetniku, ki je čez deset tednov srečno delal Mesarski most.
2. Tistemu obrtniku, ki je slavnostnemu odboru predložil na pol solda natančen račun, da se je potem z zneskom 65.000 gld. 23¹/₂ kr. moglo svetu pokazati, kako brezkončno smo natančni.
3. Tistim poslancem, ki so še 1882. l. glasovali proti, leta 1884. pa že za znanih 600 gld.
4. Tistemu meščanu, ki se bode nove postave „Lex Šuklje“ veselil.

Popravek.

„Slovenski Narod“ piše: Gospod Šuklje pripoveduje, kako se pouk v nemškem jeziku razširja na slovenskih ljudskih šolah, da se sedaj uči že do 700 otrok prostovoljno nemškega jezika. To je grda laž, kajti g. Šuklje je iz uradnih aktov na-

vel, da se je 699 slovenskih otrok učilo neobligatne nemščine. Resnično, resnično vam povem, da je v Kolodvorskih nebesih nad tem jednim otrokom, ki je prišel tako v „škart“, več veselja, nego nad vsemi onimi 699, ki se v ljudski šoli germanizujejo.

P. n. gg. naročnikom.

Zadnjo številko zaplenilo nam je c. kr. državno pravdnništvo zaradi škratograma, v katerem je bil govor o banu Hedervary-ji. Ugovora nismo uložili. — Današnjemu listu dodali smo dve strani priloge.

Uredništvo „Škrata“.